

Άνθρωπος του Θεού δεν δηλώνεις αλλά φαίνεσαι...

/ [Ορθόδοξη πίστη](#)

Όσο και αν το δηλώσεις άνθρωπος του Θεού, δεν θα γίνεις, εάν η χαρά και η ειρήνη δεν κατακλείσουν την ύπαρξη σου.

Άνθρωπος του Θεού δεν δηλώνεις αλλά φαίνεσαι. Έχουμε κουραστεί από τους δήθεν. Από αυτούς που αυτοπροβάλλονται έστω και «ταπεινώ τω τρόπω». Αυτούς που πίσω από το χαμόγελο κρύβουν ακονισμένα για κατάκριση και «ιερές» μάχες δόντια.

Όλους αυτούς που χρησιμοποιούν την εκκλησία για να διαμορφώσουν ένα προφίλ πνευματικότητας ώστε να εξασφαλίσουν την αίσθηση δύναμης που δεν βρήκαν στο κόσμο.

Στην εκκλησία δεν σώζεται ο ισχυρός, ο τέλειος, ο καπάτσος, ο καταφερτζής, εκείνος που τα κατάφερε, που νίκησε, που εξυψώθηκε, αλλά εκείνος που ταπεινώθηκε, που πόνεσε, που δυσκολεύτηκε, που ταλαιπωρήθηκε, λαβώθηκε και στην αγάπη αναστήθηκε.

Η εκκλησία ανήκει στους ταπεινούς αυτού του κόσμου, σε αυτούς που ζουν στα

αζήτητα της εξουσίας και της δύναμης. Των υπαρξιακά λαβωμένων, ψυχικά κουρελιασμένων, εκείνων που έγλειψαν τα πατώματα της προσωπικής τους μοναξιάς και οδύνης και αισθάνθηκαν την ολική απογύμνωση της υπάρξεως τους.

Κουρασθήκαμε και πολλές φορές λυγίσαμε, κλάψαμε και πενθήσαμε για μια παραχάραξη και παραμόρφωση του εκκλησιαστικού ήθους και της χριστιανικής κατανόησης, που κρατά το περικάλυμμα της παραδόσεως και χάνει με υπαρξιακά εκκωφαντικό ήχο την ουσία της χριστιανικής ζωής.

Για όλους εκείνους που βαπτίζουν αρετές τα πάθη και τις κακίες τους. Αυτούς που ζουν την κατά Χριστώ ζωή με σκοπό και στόχο, δίχως αγάπη, έρωτα και ελευθερία. Που περιμένουν πάντα κάτι να πάρουν, που αισθάνονται ότι κάποιος πάντα τους χρωστά.

Δεν είναι χριστιανικά στήθη αυτά που μετρούν τι δίνουν και τι παίρνουν, μα εκείνα που αγαπούν δίχως να περιμένουν.

Δεν είναι χριστιανή ψυχή εκείνη που νιώθει αυτοδικαιωμένη και ναρκισσιστικά ολοκληρωμένη στην ζάλη της αρετής και της θρησκευτικής δικαίωσης της. Ο χριστιανός δεν είναι δικαιωμένος, αλλά αγαπητικά σωσμένος. Η σωτηρία του, είναι καρπός αγάπης, και όχι κατορθωμάτων. Αίσθηση και εμπειρία ότι κάποιος με αγαπάει πολύ κι ας έχω τα χάλια μου, κι ας είμαι αδύναμος και ας μην έχω τίποτε να καυχηθώ πέρα της αγάπης του Θεού.

Ο παράδεισος δεν είναι κατάκτηση αλλά δωρεά. Είναι καρπός σχέσης και όχι κατάκτηση ισχυρών και υψηλών θρησκευτικών επιδόσεων.

Δεν σώζομαι επειδή κάτι σπουδαίο έκανα, αλλά επειδή κάποιον αγάπησα και με αγάπησε.

Όσο και αν το δηλώσεις άνθρωπος του Θεού, δεν θα γίνεις, εάν η χαρά και η ειρήνη δεν κατακλείσουν την ύπαρξη σου. Ας κάνουμε όσες νηστείες θέλουμε, αγρυπνίες και προσευχές, ας έχουμε Γέροντα τον πιο γνωστό πνευματικό της ορθοδοξίας, ας βγάλουμε όσες φωτογραφίες θέλουμε με στάρετς και οσίους, η χάρις δεν θα έρθει εάν δεν σταματήσουμε να την ζητούμε με την εσωτερική αδιάγνωστη πολλές φορές σκοπιμότητα, να κτίσουμε την εικόνα μας, το αυτοειδωλό μας, το εγωιστικό θρησκευτικό προφίλ μας. Για να αισθανθούμε ότι κάτι καταφέραμε και κάποιοι είμαστε.

Η χάρις δεν εκβιάζεται, ούτε εξαγοράζεται, δωρίζεται και εκχέεται αγαπητικά στους ταπεινούς, αφανείς, πληγωμένους και αγαπητικά στραμμένους προς τον Θεό. Εκείνους που απογυμνώθηκαν και ξαρματώθηκαν από όλες τις αυταπάτες του

κόσμου, όλες τις δυνάμεις και εξουσίες, από όλα τα είδωλα ακόμη και το ίδιου τους του εαυτού.

π. Λίβυος

Πηγή: agiameteora.net